

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku
Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion
Philostorgiu Kai Theodōru**

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Caput IV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

quidem ordinationem suam omnium suffragio comprobari voluit; deinde Synodicam epistolam misit ad Simplicium Papam per Anastasium Episcopum. Qui per Constantinopolim transiens, acceptis ab Acacio intercessionis litteris, Romam profectus est. Ubi cum litteras Calendionis simul & Acacii Simplicio obrulisset, Simplicius libenti animo Calendionem in communionem suam suscepit. Litteras quoque ejus rei testes Anastasio tradidit, tum ad Calendionem, tum ad Acacium perferendas. Extant hodie litterae Simplicii ad Acacium quae sic habent. Antiocheni exordium sacerdotis, quae ratione fuerit serius indicatum, quamvis nos minime latere poterit, tamen & ipse, vel Synodus ipsius indicavit. Quod sicut non optavimus fieri, ita faciles excusationi quam necessitas fecit, extitimus; quia quod voluntarium non est, non potest vocari in reatum, &c. Data idibus Julii Severino V. C. Coss. Quot annos Calendio Episcopatum gesserit, non convenit inter antiquos. Theophanes quidem in Chronico quatuor ei annos assignat. Victor autem Thuronensis tres duntaxat ei tribuit. Sed in Victore Thuronensi mira est annorum perturbatio. Baronius in Annalibus Ecclesiasticis annum tantummodo ei tribuit. Verum biennii spatium eum sacerdotio functum esse reperio. Certè Gelasius Papa in gestis de nomine Acacii, eum post damnationem Acacii in Synodo Romana factam, depositum esse testatur. Synodus autem Romana adversus Acacium celebrata est anno Christi 484. Theoderico & Venantio Coss. Depositus autem est Calendio, specie quidem propterea quod illo favisset qui tyrannidem arripuerat Antiochia; sed re verà eo quod à Felice Papa & à Joannis Alexandrini communionem sese abrumpere nolisset, ut testatur Liberatus. Pulso in hunc modum Calendione, Petrus Fullo à Zenone Imperatore in sedem Antiochenam remissus est. Id factum suggestionem Acacii, in odium Felicis Papae, à quo damnatus paulo ante fuerat Acacius; affirmat Gelasius in gestis de nomine Acacii sub finem, ita scribens: "Cujus audacia deteriora committens, etiam Petrum Antiochenum, ejecto Catholico Calendione quem ipse ordinaverat, ad Antiochenam misit Ecclesiam. Idem quoque testatur Felix Papa in epistola 2. ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam constitutos, his verbis. Sic autem Acacius impietatem pestiferam damnationis tetendit, ut etiam dejectus insultet, ut scissus savire non desinat; & tum omnino extra corpus habeatur, ejus tamen membra dilaceret, & de se scriptum esse testetur. Impius cum venerit in profundum malorum, contemnit: Adjiciens deteriora prioribus, persequendo jam mortuus; ejus anima graviter delinquendo condemnationem secundae mortis incurrit; qui Calendione Episcopo sancto quemadmodum cognovimus, nuper ejecto, Petrum toties & ante à se damnatum in ejus immisit Ecclesiam, ita ut plurimi, si verum est, Catholici cesserint reliquiis suis sedibus sa-

cerdotes, & nostrae projectae sint porcis & canibus margarita. Gelasius tamen in epistola ad Orientales, Petrum Fullonem à Zenone Imperatore introducendum esse dicit in sedem Antiochenam. Verba Gelasii sunt haec: Ut taceam quod per Zenonem Imperatorem, qui utique Antiocheno Petro quem introduxerat, & cujus sacerdotium comprobaverat, sine dubio communione permixtus communicabat Acacius. Idem Gelasius in epist. 13. ad Episcopos Dardaniz, Zenonem quidem id sua auctoritate fecisse scribit: Sed Acacium id fieri passum esse; & palam quidem à Petri Antiocheni communione abstulisse; Imperatori tamen Petrum promoti minime restitisse. Zenonem itaque in litteris suis scripsisse ait, istud à se factum esse ex consilio ac dispositione Acacii. At Calendio cum se per fraudem & calumniam destitutum videret, litteras scripsit ad Felicem Papam, quibus ei & destitutionem suam, & violentam Petri Fullonis post tot damnationis sententias restitutionem nuntiabat. Quibus cognitis Felix Papa habità Synodo apud sanctum Petrum, cui interfuerunt quadraginta tres Episcopi, Petrum Fullonem Antiochenis Ecclesiae pervasorem, & unà cum illo Petrum Moggum Alexandrinum Episcopum, & Acacium Constantinopolitanum damnavit. Damnationis sententia primus inter Episcopos qui Concilio intererat subscripsit Candidus Tiburtinus, his verbis: Candidus Tiburtinae civitatis Episcopus, Petro Alexandrinae Ecclesiae pervasori, & Acacio quondam Ecclesiae Constantinopolitanae, nec non etiam Petro Antiocheno, ab Episcopatus & Christianorum numero olim jure & merito segregatis, omnibusque sequacibus eorum, sequens auctoritatem Sedis Apostolicae secundum nostrum & Catholicam Ecclesiae statum justa deliberatione prolata, anathema dicens subscripsit. Et quadraginta duo Episcopi similiter subscriperunt. Haec est quinta Petri Fullonis damnatio, facta à Felice Papa in secunda Synodo Romana quae habitata est causa Antiochenae Ecclesiae, anno Christi 484. ut supra demonstratum est. Prima enim Synodus Romana, sub eodem Felice Papa collecta fuerat ob causam Alexandrinae Ecclesiae, & ob pravariationem Vitalis ac Niseni Episcoporum eodem anno, Consulatu Theoderici & Venantii.

Capit. IV.

Haec sunt quae de Petri Fullonis damnationibus ex optimis scriptoribus, & ex ceteris documentis collegimus. At Baronius in Annalibus Ecclesiasticis, eumque secutus Binius in collectione Conciliorum generalium, duas praeterea Synodos in quibus Petrus Fullo damnatus est, nobis obtrudunt: Constantinopolitanam scilicet ab Acacio collectam, anno Christi 483. & Romanam, habitam à Felice

lice Papa eodem anno. Epistolas etiam profere-
runt multorum Episcoporum, partim occiden-
talis, partim orientalis Ecclesiæ. Quas ego fal-
sas esse ac supposititias conabor ostendere. Hujus
enim rei potissimum causa, tota hæc à me suscepta
est disputatio; ac primo quidem loco de epistolis
dicam, quarum falsitatem non difficile erit con-
vincere. Omnes illæ epistolæ à diversis Episco-
pis ad Petrum Fullonem scriptæ, quæ leguntur
in tomis Conciliorum, & in Annalibus Baronii,
ex Græco sermone in Latinum conversæ sunt.
Quod quidem evidenter apparet, tum ex elocu-
tione quæ barbara est & inconcinna, tum ex eo
quod duæ habentur earum interpretationes longe
inter se diversæ. Porro Græcæ illæ epistolæ
falsitatem suam multis indicis producit. Primo
enim nomina ipsa Episcoporum qui ad Petrum
Fullonem scribunt, haud dubie conficta sunt &
conmentitia. Cui enim notus est Faustus Apol-
loniadiis, Pamphilus Abydorum, Asclepiades
Trallium, Anthæon Arinæos Episcopi. Cui
compertus est Quintianus Episcopus Alculanus,
aut Justinus Episcopus Sicilia? Neque enim ad-
ditum est nomen urbis: sed totius Insulæ Episco-
pus appellatur. Nullus certè ex istis Episcopis,
in Historia illorum temporum nominatus repe-
ritur. Et Felicem quidem Romanæ urbis Episco-
pum atque Acacium Episcopum urbis Constan-
tinopolitanæ per litteras corripere atque admone-
re Petrum Fullonem, ut ad meliorem frugem re-
vertatur, haudquaquam certè miramur; id enim
juris habuerunt in collegam & consortem Pa-
triarchalis dignitatis. Isti vero modicarum ur-
bium Episcopi, nulla auctoritate praxiti, & in
diversis Provinciis longè ab Antiocheni Diocesi
positi, qua ratione impulsæ sunt, ut Antioche-
num Patriarcham scriptis ad eum litteris admo-
nerent. Quibus id sufficere oportebat, ut Pe-
tri Fullonis hæreticam novitatem ad suos Pa-
triarchas deferrent. Ipsi vero per se ac suo no-
mine ad Petrum Fullonem scribere nequaquam
debuerant; verum id munus Metropolitanis suis
ac primatibus relevare. Denique omnes illæ
epistolæ, licet à diversis Episcopis & ex Provin-
ciis longe inter se distitis conscriptæ, uno ta-
men eodemque stylo elaborate sunt, id est, rudi
ac barbaro sermone. Quo maximè argumen-
to falsitas earum deprehenditur. Neque enim
fieri potest, ut tam diversarum nationum Epi-
scopi eodem prorsus genere sermonis utan-
tur. Præterea cur Episcopus Alculanus, cur
Pontifex Romanus Græcè scribit ad Petrum Ful-
lonem? Neque enim solebant illis temporibus
Episcopi Romani alia quam Latina lingua
litteras scribere ad Episcopos Græcos, ut testan-
tur Epistolæ Pontificum Romanorum. Quid
autem dicturi sumus de epistola Flacciani Rho-
dopenfis Episcopi ad eundem Petrum Fullonem
scripta, quam ex codice Vaticano prius pro-
tulit Baronius ad annum Christi 483. In quâ
post exordium insullum penitus atque ineptum
leguntur hæc verba: "Quis est igitur qui pro-
cellas excitavit hæresum, nisi tu qui sollici-
tasti aures Principis Innocentis, & falsis litte-
ris cor Pontificis erexisti, ut ad communio-

nem te susciperet, dicendo: Non mihi fiat
ulterius crucem apponere Trinitati, prædican-
do tantum Christum crucifixum. Cui enim
non videatur horrere sermo impudentis? Ubi
ergo ex hoc declinans remaneam non susceptus
à vobis; & ubi sunt viscera Christi ad Petrum?
Baronius ait hæc esse verba ex epistola Petri ad
Acacium, scripta tunc cum se simulavit esse Ca-
tholicum, eo consilio ut susceptus in commu-
nionem Acacii, sedem suam recuperaret. Ve-
rum ex Gelasii Papæ epistola ad Orientales, con-
stat Acacium nunquam Petro Fulloni communi-
casse. Scribit enim Gelasius in epistola supra
memorata, idque frequenter inculcat, gloriari
solutum esse Acacium, quod Petro Antioche-
no, id est Fulloni, nunquam communionem so-
ciatus fuisset. Idem quoque testatur in episto-
la 13. ad Episcopos Dardaniæ. "Quâ Synodo
Calendionem idem expelli fecit Acacius? nihilo-
minus eidem Petrum tam manifestum hæreti-
cum, ut eidem palam nec se communicare præ-
tenderet, sua passus est dispositione substi-
tui. Sic enim locus ille scribendus est." Quo
igitur modo litteras ab eo accepit Acacius aut ad
eum misit, fratrem illum appellans. Sic enim
legimus in epistola illa Acacii ad Petrum Ful-
lonem. Postremo, quid ineptus est iis verbis quæ
leguntur in epistola 3. Felicis Papæ ad eundem Ful-
lonem, qua damnationis sententiam in eum con-
torquet. "Etenim sit in te hæc fixa damnatio à
me, & ab his qui sub me constituti Episcopa-
les sedes gubernare noscuntur, & Acacio Con-
stantinopolitana Ecclesia pastore, & venerabi-
libus Episcopis ejus juri subiectis, tanquam &
ipsis minime consentientibus, &c." Multa sunt
in his verbis quæ tolerari non possunt. Primò
enim hic mos non erat Pontificum Romano-
rum, ut Episcoporum qui unâ cum ipsis in Syn-
do confederant, in decretis suis ac sententiis
mentionem ullam facerent. Certè hanc consue-
tudinem fuisse Pontificum Romanorum Felix ipse
testatur in epistola secunda ad universos Presby-
teros & Archimandritas Constantinopoli & per
Bithyniam constitutos, his verbis: "Quoties
intra Italiam propter Ecclesiasticas causas, præ-
cipuè fidei, colliguntur Domini sacerdotes,
consuetudo retinetur ut Successor Præfulum
Sedis Apostolicæ ex persona cunctorum totius
Italiae sacerdotum, juxta sollicitudinem Ecele-
siarum sibi competentem cuncta constituat."
Quid quod Acacium sibi adjungit, quasi ejus sen-
tentiam in damnando Petro Antiocheno secutus
esse videatur; omissa mentione Simplicii Papæ, à
quo idem Petrus diu ante fuerat condemnatus,
quemadmodum supra docuimus. Caterum no-
tandum est, in Græco textu hujus epistolæ lon-
ge aliam scripturam haberi: Sic enim legitur: *καὶ
πεπραγμένον ἐστὶν σὺν ἡ καθήκοντι ἀπὸ τῶν ἐμῶν, καὶ
τῶν διαδόχων μὲν ἐμῶν τῶν διαδοχῶν ὄντων,*
&c. Id est: Hæc igitur tui depositio fixa sit à
me, & ab iis qui mecum Apostolicam se-
dem gubernare noscuntur. Quæ verba de
Presbyteris & Episcopis Cardinalibus potius in-
telligenda sunt, qui quasi Coadjutores qui-
dam erant Romani Pontificis, ut in quadam
episto-

¶

epistola loquitur Petrus Cluniacensis. Dicit hic fortasse aliquis, eas epistolas non ex Græco in Latinum sermonem esse translatas; sed Græcas potius ex Latinis factas videri; ego vero in præsentiarum id non inquirō. Hoc tantum dico, etsi epistolas illas demus ex Latino sermone in Græcum conversas esse, ne sic quidem à falsi nota & suspitione liberari. Nam quæ supra attulimus argumenta ad convincendam earum falsitatem, in utramque partem valent. Et hæc quidem adversus epistolas illas supra memoratas dicta sufficiant. Nunc ad Synodos ipsas veniamus, Constantinopolitanam scilicet ac Romanam. Has Baronius eumque secutus Binius, adversus Petrum Fullonem Antiochenum Episcopum collectas esse dicunt anno Christi 483. Consulatu Faustii viri clarissimi. Atqui Petrus Fullo eo anno nondum Antiochenam sedem invaserat. Nam Calendio per vim & calumniam depositus est anno sequente, qui fuit Christi 484. Itaque in ejus locum Petrus est subrogatus, ut ex certissimis testimoniis Felicis ac Gelasii Romanorum Pontificum superius ostendimus. Deinde quorsum Acacius Petrum Fullonem iterum damnare necesse habebat, quem Simplicii Papæ temporibus in Constantinopolitana Synodo jam ante damnaverat, ut supra demonstratum est ex epistola ipsius Acacii ad Simplicium Papam, & ex literis Felicis Papæ ad universos Presbyteros & Archimandritas Constantinopoli & per Bithyniam residentes. Quorsum item Felix necesse habebat, Petrum Fullonem sententiâ suâ damnare, qui jam antea à Simplicio fuerat condemnatus? Quod si quis respondeat novum crimen Petri extitisse, ac proinde opus fuisse nova damnatione, nego novum ullum crimen admissum tunc esse à Petro Fullone. Clausula enim illa, *qui crucifixus es pro nobis*, diu ante annum Christi 483. & 484. à Petro Fullone adjecta fuerat Trifagio. Nec in tertia ejus restitutione, sed post primum entronismum, Leone August. Im-

perium gubernante, addita fuerat à Petro, ut docet Theodorus Lectori in libro primo, & Theophanes in Chronico, & Cedrenus.

Caput V.

Notandum porrò est clausulam illam à Petro Fullone adjectam hymno Trifagio, in orientalibus Ecclesiis perpetuo deinceps usurpatam fuisse à Catholicis sacerdotibus, licet Constantinopolitana Ecclesia, & pleræque Occidentalium, clausulam illam rejicerent. Certè Ephremius Patriarcha Antiochenus, quem Catholicum fuisse constat, adhuc sua ætate passim in omnibus Orientis Ecclesiis clausulam illam cani solitam esse testatur in epistola ad Zenobium Scholasticum; nec ullum dissidium inter Orientales & Occidentales hujus rei causa extitisse, cum Orientales quidem hymnum illum Trifagium ad Christum referrent: Occidentales vero eum referrent ad Trinitatem. Ex quo etiam convincitur falsitas epistolarum quas supra memoravi, Felicis scilicet & Acacii. Nam si Petrus Fullo ob adjectionem illius clausulæ à Sede Romana & Constantinopolitana damnatus fuisset, nunquam profecto appendix illa Trifagii retenta esset ab Orientalibus, nec Constantinopolitani & reliqui Occidentales communicare deinceps sustinissent Orientalibus, qui eam clausulam retinebant. Adde quod Avitus Viennensis Episcopus, in epistola ad Gundobadum Burgundionum Regem, clausulam illam: *Qui crucifixus es propter nos, miserere nobis*, ambabus, quod ajunt, ulnis amplectitur, & hæreticos censet eos qui illam rejicerent. Quod profecto nunquam ab Avito factum esset, si Petrus Fullo ob ejus clausulæ adjectionem à Felice Papa in Romana Synodo damnatus fuisset. Vixit enim Avitus paulò post tempora Felicis Papæ, Sedi Romanæ addictissimus.